

اهرام جیزه

اهرام جیزه، در زبان عربی أهرامات الجیزه، همچنین سه هرم از سلسله چهارم (حدود ۲۵۷۵ تا ۲۴۶۵ ق.م) بر روی فلات صخره ای در ساحل غربی رود نیل در نزدیکی الجیزه (جیزه) در شمال مصر بنا شدند. در زمان های قدیم آنها را جزو عجایب هفتگانه جهان می دانستند. ویرانه های باستانی منطقه ممفیس، از جمله اهرام ثلاثه، سقاره، دهشور، ابو ریش و ابوصیر در سال ۱۹۷۹ در فهرست میراث جهانی یونسکو قرار گرفتند.

نام‌گذاری اهرام - خوفو، خفرع و منکورع - مربوط به پادشاهانی است که برای آنها ساخته شده‌اند. شمالی‌ترین و قدیمی‌ترین هرم این گروه برای خوفو (به یونانی: Cheops)، دومین پادشاه سلسله چهارم ساخته شد که هرم بزرگ نامیده می‌شود و بزرگترین هرم محسوب می‌شود، طول هر ضلع از پایه به طور متوسط ۷۵۵.۷۵ فوت (۲۳۰ متر) و ارتفاع اصلی آن ۴۸۱.۴ فوت (۱۴۷ متر) است. هرم میانی برای خفرع (به یونانی: Chephren)، چهارمین پادشاه از هشت پادشاه سلسله چهارم ساخته شد. ابعاد این هرم در هر طرف ۷۰۷.۷۵ فوت (۲۱۶ متر) بوده و در ابتدا ۴۷۱ فوت (۱۴۳ متر) ارتفاع داشته است. جنوبی‌ترین و آخرین هرمی که ساخته شد برای منکورع (به یونانی: Mykerinus)، پنجمین پادشاه سلسله چهارم بود. اندازه هر ضلع ۳۵۶.۵ فوت (۱۰۹ متر) و ارتفاع کامل هرم ۲۱۸ فوت (۶۶ متر) بود. هر سه هرم در دوران باستان و قرون وسطی از داخل و خارج غارت شدند. بنابراین، اثاثیه مقبره که در ابتدا در اتاق‌های تدفین گذاشته شده بود، مفقود شده‌اند و اهرام دیگر به ارتفاع اصلی خود نمی‌رسند، زیرا تقریباً به طور کامل از پوشش بیرونی خود که جنس آن از سنگ آهک سفید نرم بود، جدا شده‌اند. به عنوان مثال، هرم بزرگ اکنون تنها ۴۵۱.۴ فوت (۱۳۸ متر) ارتفاع دارد. پوشش خفرع فقط در بالاترین قسمت خود پوشش سنگ آهک بیرونی را حفظ کرده است. در نزدیکی هر هرم یک معبد مرده شور خانه ساخته شده بود که از طریق یک مسیر شیب‌دار به معبدی دره‌ای در لبه سیلابی رود نیل متصل می‌شد. همچنین در نزدیکی اهرام کناری قرار داشت که برای دفن سایر اعضای خانواده سلطنتی استفاده می‌شد.

هرم خوفو شاید عظیم‌ترین ساختمان منحصر به فرد باشد که تا کنون روی این سیاره ساخته شده است. اضلاع آن با زاویه ۵۱ درجه و ۵۲ درجه بالا می‌آیند و به طور دقیق به سمت چهار نقطه اصلی قطب‌نما قرار گرفته‌اند. داخل هرم بزرگ از بلوکه‌های سنگ آهکی مایل به زرد، پوشش بیرونی (اکنون تقریباً کاملاً از بین رفته است) و گذرگاه‌های داخلی از سنگ‌های آهکی با رنگ روشن‌تر و اتاق تدفین داخلی از بلوکه‌های عظیم‌گرانیته ساخته شده است. تقریباً ۲.۳ میلیون بلوکه سنگی برای ایجاد هرم ۵.۷۵ میلیون تنی برش، حمل و جمع‌آوری شد که شاهکاری از مهارت فنی و توانایی مهندسی است. دیوارهای داخلی و همچنین آن معدود سنگ‌های پوششی بیرونی که هنوز در جای خود باقی مانده‌اند، اتصالات ظریف‌تری نسبت به سایر معماری‌ها در مصر باستان را نشان می‌دهند. ورودی هرم بزرگ در ضلع شمالی، حدود ۵۹ فوت (۱۸ متر) از سطح زمین است. یک

راهرو شیب دار از آن از طریق سنگ تراشی داخلی هرم پایین می آید، به خاک صخره ای که سازه روی آن استوار است نفوذ می کند و به یک اتاقک زیرزمینی ناتمام ختم می شود. از راهروی سرایشی، یک گذرگاه سربالا منشعب می شود که به اتاقی معروف به اتاق ملکه و به یک گالری شیبدار بزرگ به طول ۱۵۱ فوت (۴۶ متر) منتهی می شود. در انتهای بالایی این گالری، یک گذرگاه طولانی و باریک به سمت اتاق تدفین دسترسی ایجاد می کند که معمولاً به آن اتاق پادشاه می گویند. این اتاق و سقف آن کاملاً با گرانیت اندود شده است. از اتاق دو شفت باریک به صورت مایل به سمت بیرون هرم وجود دارد. مشخص نیست که آنها برای اهداف مذهبی یا برای تهویه طراحی شده اند. در بالای اتاق پادشاه پنج قسمت وجود دارد که توسط صفحات گرانیته افقی عظیم از هم جدا شده اند. هدف احتمالی ساخت این صفحات ها محافظت از سقف اتاق تدفین با منحرف کردن نیروی رانش عظیمی بود که توسط توده های سازه پوشاننده اعمال می شد.

برای این سوال که چگونه اهرام ساخته شده اند، پاسخ کامل رضایت بخشی به آن یافت نشده است. محتمل ترین آنها این است که مصریان از خاکریزی شیبدار و محاصره ای از آجر، خاک و ماسه استفاده می کردند که با بالا آمدن هرم بر ارتفاع و طول آن افزوده می شد. بلوکه های سنگی با استفاده از غلتک و اهرم از سطح شیب دار بالا کشیده می شدند. به گفته هرودوت مورخ یونانی باستان، ساخت هرم بزرگ ۲۰ سال طول کشید و با کمک ۱۰۰۰۰۰ کارگر مرد انجام شد. با توجه به این فرض که این مردان که کارگران کشاورزی بودند، فقط روی اهرام کار می کردند، در حالی که کار کمی در مزارع انجام می شد - یعنی زمانی که رودخانه نیل سیلابی بود - این کار باورپذیر است. با این حال، در اواخر قرن بیستم، باستان شناسان شواهدی پیدا کردند که نشان می دهد نیروی کار محدودتری ممکن است به طور دائمی و نه فصلی، محل را اشغال کرده باشند. اظهار شد که حداقل ۲۰۰۰۰ کارگر با پرسنل پشتیبانی همراه (نانوایان، پزشکان، کشیشان و غیره) برای این کار کافی باشند.

در جنوب هرم بزرگ در نزدیکی معبد دره خفره مجسمه ابوالهول قرار دارد. ابوالهول که از سنگ آهک حکاکی شده است، ویژگی های صورت یک مرد را دارد اما بدن آن یک شیر دراز کشیده است. تقریباً ۲۴۰ فوت (۷۳ متر) طول و ۶۶ فوت (۲۰ متر) ارتفاع دارد.

در سال ۱۹۲۵ یک مقبره گودال حاوی تجهیزات دفن منتقل شده مادر خوفو، ملکه حتپ حرس یکم، در نزدیکی انتهای بالایی گذرگاه خوفو کشف شد. در پایین یک شفت پر از سنگ عمیق، تابوت خالی ملکه احاطه شده توسط اثاثیه و جواهراتی پیدا شد که نشان دهنده توانایی بالای هنری و کمال فنی صنعتگران سلسله چهارم است.

در اطراف اهرام ثلاثه میدان های وسیعی از سازه های قبور سطح غیر مسطح به نام مصطبه وجود دارد. مصطبه ها که به صورت شبکه ای چیده شده بودند برای دفن بستگان یا مقامات پادشاهان استفاده می شد. علاوه بر مصطبه های اصلی سلسله چهارم، مصطبه های متعددی از سلسله های پنجم و ششم (حدود ۲۴۶۵ تا حدود ۲۱۵۰ ق.م) در اطراف و در میان سازه های پیشین یافت شده است.

در اواخر دهه های ۱۹۸۰ و ۱۹۹۰، حفاری ها در اطراف اهرام مناطق کارگری را نشان داد که شامل نانوایی ها، انبارها، کارگاه ها و مقبره های کوچک کارگران و صنعتگران بود. به نظر می رسد مهر و موم های گلی مناطق کارگاهی مربوط به اواخر سلسله چهارم است. این مقبره ها از گنبد های ساده، از آجر گلی تا بناهای سنگی دقیق تر را شامل می شود. مجسمه هایی در برخی از سازه ها یافت شد و کتیبه های خطی-تصویری روی دیوار مقبره ها هویت متوفی را نشان می دهد.

Pyramids of Giza

Pyramids of Giza, Arabic Ahrāmāt Al-Jīzah, Giza also spelled Gizeh, three 4th-dynasty (c. 2575–c. 2465 BCE) pyramids erected on a rocky plateau on the west bank of the Nile River near Al-Jīzah (Giza) in northern Egypt. In ancient times they were included among the Seven Wonders of the World. The ancient ruins of the Memphis area, including the Pyramids of Giza, Ṣaqqārah, Dahshūr, Abū Ruwaysh, and Abū Ṣīr, were collectively designated a UNESCO World Heritage site in 1979.

The designations of the pyramids—Khufu, Khafre, and Menkaure—correspond to the kings for whom they were built. The northernmost and oldest pyramid of the group was built for Khufu (Greek: Cheops), the second king of the 4th dynasty. Called the Great Pyramid, it is the largest of the three, the length of each side at the base averaging 755.75 feet (230 metres) and its original height being 481.4 feet (147 metres). The middle pyramid was built for Khafre (Greek: Chephren), the fourth of the eight kings of the 4th dynasty; the structure measures 707.75 feet (216 metres) on each side and was originally 471 feet (143 metres) high. The southernmost and last pyramid to be built was that of Menkaure (Greek: Mykerinus), the fifth king of the 4th dynasty; each side measures 356.5 feet (109 metres), and the structure's completed height was 218 feet (66 metres). All three pyramids were plundered both internally and externally in ancient and medieval times. Thus, the grave goods originally deposited in the burial chambers are missing, and the pyramids no longer reach their original heights because they have been almost entirely stripped of their outer casings of smooth white limestone; the Great Pyramid, for example, is now only 451.4 feet (138 metres) high. That of Khafre retains the outer limestone casing only at its topmost portion. Constructed near each pyramid was a mortuary temple, which was linked via a sloping causeway to a valley temple on the edge of the Nile floodplain. Also nearby were subsidiary pyramids used for the burials of other members of the royal family.

Khufu's pyramid is perhaps the most colossal single building ever erected on the planet. Its sides rise at an angle of $51^{\circ}52'$ and are accurately oriented to the four cardinal points of the compass. The Great Pyramid's core is made of yellowish limestone blocks, the outer casing (now almost completely gone) and the inner passages are of finer light-coloured limestone, and the interior burial chamber is built of huge blocks of granite. Approximately 2.3 million blocks of stone were cut, transported, and assembled to create the 5.75-million-ton structure, which is a masterpiece of technical skill and engineering ability. The internal walls as well as those few outer-casing stones that still remain in place show finer joints than any other masonry constructed in ancient Egypt. The entrance to the Great Pyramid is on the north side, about 59 feet (18 metres) above ground level. A sloping corridor descends from it through the pyramid's interior masonry, penetrates the rocky soil on which the structure rests, and ends in an unfinished underground chamber. From the descending corridor branches an ascending passageway that leads to a room known as the Queen's Chamber and to a great slanting gallery that is 151 feet (46 metres) long. At the upper end of this gallery, a long and narrow passage gives access to the burial room proper, usually termed the King's Chamber. This room is entirely lined and roofed with granite. From the chamber two narrow shafts run obliquely through the masonry to the exterior of the pyramid; it is not known whether they were designed for a religious purpose or were meant for ventilation. Above the King's Chamber are five compartments separated by massive horizontal granite slabs; the likely purpose of these slabs was to shield the ceiling of the burial chamber by diverting the immense thrust exerted by the overlying masses of masonry.

The question of how the pyramids were built has not received a wholly satisfactory answer. The most plausible one is that the Egyptians employed a sloping and encircling embankment of brick, earth, and sand, which was increased in height and in length as the pyramid rose; stone blocks were hauled up the ramp by means of sledges, rollers, and levers. According to the ancient Greek historian Herodotus, the Great Pyramid took 20 years to construct and demanded the labour of 100,000 men. This figure is believable given the assumption that these men, who were agricultural labourers, worked on the pyramids only (or primarily) while there was little work to be done in the fields—i.e., when the Nile River was in flood. By the late 20th century, however, archaeologists found evidence that a more limited

workforce may have occupied the site on a permanent rather than a seasonal basis. It was suggested that as few as 20,000 workers, with accompanying support personnel (bakers, physicians, priests, etc.), would have been adequate for the task.

To the south of the Great Pyramid near Khafre's valley temple lies the Great Sphinx. Carved out of limestone, the Sphinx has the facial features of a man but the body of a recumbent lion; it is approximately 240 feet (73 metres) long and 66 feet (20 metres) high.

In 1925 a pit tomb containing the transferred burial equipment of Khufu's mother, Queen Hetepheres, was discovered near the upper end of the causeway of Khufu. At the bottom of a deep stone-filled shaft was found the queen's empty sarcophagus, surrounded by furniture and articles of jewelry attesting to the high artistic ability and technical perfection of the 4th-dynasty craftsmen.

Surrounding the three pyramids are extensive fields of flat-topped funerary structures called mastabas; arranged in a grid pattern, the mastabas were used for the burials of relatives or officials of the kings. Besides the core mastabas of the 4th dynasty, numerous mastabas from the 5th and 6th dynasties (c. 2465–c. 2150 BCE) have been found around and among the earlier structures.

In the late 1980s and '90s, excavations in the environs of the pyramids revealed labourers' districts that included bakeries, storage areas, workshops, and the small tombs of workers and artisans. Mud sealings seem to date the workshop areas to the late 4th dynasty. The tombs range from simple mud-brick domes to more-elaborate stone monuments. Statuettes were found within some of the structures; hieroglyphic inscriptions on tomb walls occasionally identify the deceased.

Source:

<https://www.britannica.com/topic/Pyramids-of-Giza>